

I.
ÉN, PATTY DIPHUSA

Egy olyan embernek, mint ÉN, akinek annyi a mondanivalója, elkezdni a legnehezebb. A nevem PATTY DIPHUSA, és az a fajta nő vagyok, aki szimbolizálja a kort, amelyben él. Hogy mivel foglalkozom? Nemzetközi szexszimbólum vagy nemzetközi pornószár vagyok, ahogy tetszik. Több fotónovellám és egyik-másik szuper 8-as filmem szépen fogy Afrikában, Portugáliában, Tokióban, a Sohóban és a Rastrón. Erotikus szerepeimben – a szakavatott kritikusok szerint – valami meghatározhatatlan pluszt nyújtok, olyasvalamit, amiért egyedülállónak számítok, és ami nem jellemző az efféle szubkultúrára. Alfonso Sánchez egyszer egy nagyon szép dolgot mondott nekem: az ÉN fellációim közepette a néző kizárólag a tekintetemet és a számat figyeli. Mert az a helyzet, hogy ÉN, akármit teszek is, elsősorban színésznő vagyok. Minek is titkolnám? Sőt, még messzebb megyek: nemcsak olyan testtel áldott meg az ég, hogy megőrjítem vele a férfiakat, még eszem is van. De ezt csak néha mutatom ki. Nem veszi jól ki magát, ha az ember azt bizonygatja a férfiaknak, hogy a tökéletes Barbie Baba Szupersztár külső sziporkázó elmét takar. Bár olykor azért nem árt, ha az ember csúcsintelligensnek mutatkozik. A múltkor például egy bulin megismerkedtem ennek a lapnak az igazgatójával.

– A *La Luna* igazgatója vagyok, az is csak egy lap, mint a többi.

– Imádom a lapodat – mondtam neki óriási átérzéssel.

– Hát ez érdekes, mert még az első szám sem jelent meg.

– Az nem számít. Ha nekem egyszer megtetszik valami, az nagyon gyorsan megtetszik.

Olyan nagy beleéléssel beszéltem, hogy ő is kénytelen volt hízelegni nekem egy kicsit.

– A csodálód vagyok, Patty. Legutóbbi fotóregényed, az „Ikerkocák” az ötletesség és az ízléstelenség igen bájos egyvelege. Nem volna kedved írni nekünk? Sokat változott az ország mostanság. Senki nem lepődik meg, ha egy X-lány kifejti a nézeteit egy havilapban.

Természetesen elfogadtam az ajánlatot. Ez volt életem egyik legkellemesebb ajánlata. ÉN, szinte valamennyi hozzám hasonló nőhöz hasonlóan – noha még egyetlen sort sem írtam életemben –, mindig is írónőnek éreztem magam. Az is érdekes, hogy ha egy hozzám hasonló nő írni kezd, mindig olyan filozofikus dolgok születnek a tollából, mint amilyeneket Anita Loos Lorelei-a is megörökített. Tiszta, egyszerű filozófia... Nem baj, ha TE MAGAD vagy a téma. Zsenge életkorom ellenére ÉN nagyon sok embert ismerek, de mind közül ÖNMAGAMAT ismerem a legjobban. Szerintem tisztességes dolog az olvasókkal szemben, ha olyasmiről beszélünk, amit ismerünk. A lapigazgató mindenestre kikötötte: bármiről írhatok, ami aktuális. ÉN pedig azt gondoltam, hogy az aktualitás a tettekkészség jelenti. Márpedig BENNEM elég szépen megvan ez a képesség. Magam vagyok az aktualitás. Úgy értem, abban

a pillanatban tudtam, hogy ÉN MAGAM vagyok a leghálásabb és legizgalmasabb téma. És nagyon boldog voltam, hogy ezt kitaláltam, mert azt hiszem, nemcsak aktuális, de elég eredeti is vagyok, hiszen egészen mostanáig még senkinek sem jutott eszébe RÓLAM írni.

De a VILÁGRÓL, vagy ha úgy jobban tetszik, az ÉLET-RŐL is szeretnék írni. Vagyis a barátnőimről, Mary Von Eticáról és Addy Possáról is mesélek majd egyet s mást. Ők elég jelentéktelenek, jobban mondva borzalmasak, de miután minden éjszakát az utcán töltöttek, elég sok minderről értesül az ember általuk.

Von Etica fő erénye a tehetetlensége, hiszen soha semmit nem csinál, csak sminkel, meg eljárkál mindenféle helyekre. Feketére lakkozta a körmét, és már négy éve nem vágta le. Olyan hosszú a körme, mint az ujja, és ez határozza meg az életét, vagyis szabályosan megbénítja. Semmire sem képes a kezével, csak cigarettázik, és vihogás közben a kezét bámulja. Még telefonálni sem tud. Von Etica nem láthatta előre, hogy ha ilyen hosszúra hagyja nőni a karmát, léte a lényegre korlátozódik majd (mint egy valóban intelligens lánynak). Ilyen vagy olyan okokból kifolyólag mi, többiek, olyan közönséges dolgokra kényszerülünk, mint a prostitúció, a terrorizmus, a gyereknevelés vagy a torna. Von Etica pedig – miután nem képes használni a kezét – csak cigarettázik, iszogat, meg a bulikban vihorászik. Erre mondom ÉN, hogy a lényegre korlátozza a létezését. Ráadásul csak fánkot, donutot (tigretones y phoskitos) eszik. ÉNSZERINTEM a körme miatt olyan érzéketlen, hogy még a kagylót meg a rákot sem szereti.

Addy Possát Tass Informának is nevezik a pletykálkodásra való hajlama miatt. Néha elmegyek vele ide-oda, mert ami-

lyen kövér, jókat lehet szórakozni rajta. Ő is különféle pornó-fotóregényekben dolgozik; ő a madám a bordélyházban vagy valamelyik rosszlány anyja. Azt állítja magáról, hogy ő a spanyol Mae West, de SZERINTEM legfeljebb ha Isabel Garcés¹ babérjaira pályázhat, Marisol² filmjeiben.

Annak örülnék, ha ez a rovat elég építő jellegű volna: ezért beszélek majd Tassról és Maryről, a két párját ritkító nőszemélyről.

Azt még nem mondtam, hogy amikor a *La Luna* igazgatója felkért rá, hogy írjak nekik, éppen egy buliban voltunk Andy Warhollal. Valaki rácsörgött Warholra New Yorkban, és megkérdezte tőle, nem volna-e kedve átruccanni egy kicsit bulizgatni Madridba, meg hogy fizetik neki a jegyet és a szállodát. Ő azt felelte, dehogynem, mert sosem tud nemet mondani, ha bulizni hívják, akármilyen elképesztő helyre is, sőt: az ilyen elképesztő bulikat szereti a legjobban, mondta, úgyhogy az itteniek nagyon tetszettek neki. Cristopher Makos, egy fotós, aki vele jött (mindig visz magával fotóst, hátha ő elfelejtene lekapni valamit), azt mondta, hogy Warhol – a bulizáson kívül – kizárólag azért jött Madridba, hogy velem megismerkedjen. A kezébe került az egyik legdisznóbb munkám, a „Fekete csók” című fotóregény, és teljesen rám kattant. A Barajason azt nyilatkozta az újságíróknak, hogy úgy filmrendezőre, mint festőművészre Patty Diphusa – vagyis szerény személyem – gyakorolta rá a legnagyobb hatást. Azt hiszem, egy nyá-

1 spanyol színésznő (1901–1981)

2 spanyol színésznő (1948–)

las spanyol modell srác kiment a Factoryba, New Yorkba, a „Fekete csók” egy példányával és valamelyik szuper 8-as pornófilmmel felszerelve, és azt mondta neki, hogy ő írta és rendezte az egészet.

– Engem nem érdekel sem a forgatókönyv, sem a rendezés, sőt, leginkább undorítónak találok az egészet – mondta. – De ez a Patty Diphusa zseniális. Amerikában már saját adása volna a tévében. – Azt hiszem, ezt mondta a modellnek.

Hát, nem is tudom, most, hogy a pop art atyja efféle dicshimnuszokat zengett rólam, lehet, hogy kinézek az USA-ba...

Huh...! örület, milyen kreatív vagyok, észre se vettem, és máris több mint két oldalt teleírtam, pedig még nem is mondtam SEMMIT. De most csak be akartam mutatkozni. A következő számokban majd lesz rá alkalmam, hogy kitárjam Önöknek a szívemet, mert egy nemzetközi szexszimbólumnak is van ám szíve!

2. A VALÓSÁG A PORNÓ NYOMÁBAN

Ott fejeztem be az előző beszámolómat, hogy egy szexszimbólumnak is van szíve, önmagára utalva. Pedig akkor még nem is tudtam, mennyire igazam van, mert ha az ember sokat ír, kissé hamis dolgok is kicsusszannak a tollából; ezt nevezik a kritikusok „alkotásnak”. Annyi biztos, hogy jelen pillanatban SZERELMES vagyok. Úgy, ahogy mondom: SZERELMES. Elmesélem, hogyan történt. Éppen Ibizáról jöttünk meg a barátnőmmel, azzal a lehetetlen és tökéletlen Addy Possával, aki még most is ugyanolyan kövér, mint mielőtt rákapott volna a heroinra. Ez a csaj elképesztő! Ő az egyetlen narkós az ismeretségi körömben, aki egy grammot sem veszített a súlyából. Igazság szerint azért indult rá az anyagra, nehogy kevesebbnek látszék, mert ő egy olyan nő, aki folyamatosan „ki van éhezve az élményekre”, de neki a kemény drogok úgy bejönnek, és annyira helyre teszik, mint egy tányér pacal. De nem akarok túl sok időt fecsérelni Addyre, mert tudom, hogy nem piacképes, ÉN VISZONT IGEN.

Alighogy megérkeztünk, megtudtuk, hogy van egy algériai avantgárd festészeti kiállítás, utána meg egy buli, valami Puerta de Hierró-i kéréóban. Hazudnék, ha azt mondanám, pokolian izgat az algériai avantgárd, ez mindenesetre jó alkalom volt rá, hogy megcsillantsam őszi – természe-

tes, és nem a kvarclámpa előtt szerzett – barnaságomat. Elég későn érkeztünk, és elég részegen. Az ajtóban a két COSTUS-ba¹ botlottunk, akik azt mondták, hogy az algériai festők egy az egyben lekoppintják a fiatal madridi festőket, különösen ő KETTEJÜKET. ÉN csak legyintettem, mintha nem venném be a dolgot, és a buli érdekelt a legjobban az egészből. Addy ezúttal is hívatlanul, ám sikeresen befészkelte magát az egyik kocsiba, én meg ott maradtam hoppon, és a galéria ajtaját támasztottam.

Aztán odajött két srác. „Elvigyünk a buliba?” Mondtam nekik, hogy jó, de előbb hadd hányjak egyet, ott helyben. Miután jól kihánytam magam, megkönnyebbültem. A fűtött autóban azonnal bedobtam a szunyát. Úgy el voltam borulva, hogy meg se néztem őket. ÉN nem vagyok olyan, mint DEWI SUKARNO², aki az ő EMELKEDETT SZÉPSÉGÉVEL ÉS ELEGANCIÁJÁVAL hívja fel magára a figyelmet; ÉN másfajta nő vagyok, olyan, aki egészen egyszerűen bármilyen körülmények között képes megőrjíteni a férfiakat, még azután is, hogy KIDOBTAM A TACCSOT. AZ EMBER néha megfélemedezik róla, hogy SZEXBOMBA, márpedig EGY OLYAN SZEXBOMBA TÁRSASÁGÁBAN, MINT ÉN, egyes férfiak megfélemedeznek a jó modorról, főleg ha frissen szabadultak a DUTYI-ból, ahol GYILKOSSÁG-ért ültek, és ha megcsapja az orrukát a PINASZAG, a maradék józan eszüket is elveszítik. Szóval beültem abba a kocsiba, elaludtam, és amikor felébredtem, nem holmi Puerta de Hierró-i luxuskéréóban találtam magam, hanem a Casa

¹ Costus: Juan Carrero és Enrique Naya, homoszexuális festő pár, a „movida” hivatalos portréfestői. Mindketten 1989-ben haltak meg, Enrique AIDS-ben, Juan pedig egy hónapra rá öngyilkos lett.

² Egykori indonéz First Lady, akiről számos erotikus fotót leközltek.

de Campón¹, a földön elterülve, ronggyá gyűrődött ruhában, mint valami punk-énekesnő, és egy FAROK birizgálta a szunnyadó KLITORISZOM-at. Nem sikítottam fel, mert nem vagyok olyan ostoba, de megfogalmaztam magamban a szokásos kérdéseket, úgy is, mint „hol vagyok”, „mit keresek én itt” stb. Válasz gyanánt azonban csak egy jó nagy frászt kaptam, köszönésképpen pedig rám mordultak, hogy „Ne add itt nekünk az ártatlant. Csak azért hánytál, hogy provokálj minket. Hülye kurva!” Mindig hízelgő, ha egyszerre két férfi is „ég a vágtyól” érted, de elismerem, hogy akkor féltem egy kicsit.

Miközben az egyik KEFÉLT, a másik a MELLEMET csipkedte, mintha meg akarna bizonyosodni róla, hogy valódi. A körülmények ellenére minden vonzerőmet összeszedtem, és azt mondtam nekik, hogy azt teszek, amit csak akarnak, és hogy ne izgassák magukat. A jó modorom azonban még inkább kihozta belőlük a vadállatot. Mivel nem vagyok torzlelkű (ráadásul nem ez volt az első eset, hogy megerőszakoltak), nem óhajtok a részleteken csámcsogni.

Egy szó, mint száz, az egyik akkor szabadult, és ha ez még önmagában nem volna elég, összetévesztett az anyjával. A másik homokos volt és gátlásos; mindenféle klubokban látott már azelőtt. Az első imádta, ahogy cigarettázom, ezért belém szeretett, és egy álmoképet alkotott rólam. Mint később rájöttem, a második srác már gyerekkora óta szerelmes volt a haverjába. Amikor kijött a dutyiból, azt ígérte neki, kap tőle egy ajándékot. És ez az ajándék ÉN voltam, aki az egész világon a legjobban tetszettem a srácnak. Én megértettem őket, de azért jobban szeretem, ha

¹ madridi park

egy kissé civilizáltabban mennek a dolgok, zavar, ha a valódi ÉLET ugyanolyan, mint a pornó-fotóregények. Uncsi, ha a valóság a pornó nyomában jár, főleg ha ÉN vagyok a főszereplője az egésznek. A Gyilkos – miután minden elképzelhető sértést rám zúdított, amit az anyjának szánt – azt mondta a Másiknak, hogy keféljen meg, de ő azt felelte, hogy inkább csak nézne minket, és közben maszturbálna egy kicsit. Azt mondta neki, hogy ÉN az ő ajándéka vagyok, így nem szívesen használna, legfeljebb abba megy bele, hogy megosszanak egymás között. A Gyilkos azt válaszolta, hogy ezt nem érti, mire a Másik kifejtette, hogy arra gondolt, dugják be egyszerre. „Nem tudom, elértétek-e ketten”, vetettem közbe. A Gyilkos erre megint lekevert egy frászt, hogy kussoljak, mire én nekiláttam egy jó kis lazító gyakorlatnak: elképzeltem, hogy egy lakatlan szigeten fekszem, meztelenül napozom, belefeledkezem a tenger zúgásába, s közben a karibi szellő cirógatja a testemet...

Az, hogy két pszichopata megerőszakolja az embert, még rendben volna, de hogy utána otthagyanak a Casa del Campón, hajnalok hajnalán, mintha akkor léptem volna ki valami mexikói vámpírfilmből, már tűrhetetlen. Megmondtam nekik, hogy ha már egyszer megerőszakoltak, az volna a minimum, hogy hazavigyenek, mert le kellene fürödnöm, és arrafelé nem jár taxi. Azt felelték, hogy nem mernek a szemembe nézni, inkább elfelejtenék az egészet, és az volna a legjobb, ha én is elfelejteném. Még az egyik leghíresebb fotóregényemben, az „IKERKOCÁK”-ban sem volt ilyen elrettentő a külsőm. Tényleg nagyon rosszul éreztem magam a bőrömben, és akkor megértettem, hogy bizonyos helyzetekben valóban nem marad más választása a nőknek, mint hogy felcsapjanak feministának. Ez is egy

ilyen helyzet volt. Nem mintha attól félttem volna, hogy újabb két pszichopátával akadok össze, vagy hogy még egyszer megerőszkolnak aznap éjszaka. Idegesített, hogyan jutok haza; mindenki tudja, milyen szörnyű a közlekedés Madridban.

Messziről fényt láttam, és mivel elég jók a reflexeim, kidobtam magam az útra, hogy megállítsam a kocsit. Mivel olyan sok az UFÓ manapság, az emberek nem szívesen veszik fel a furcsa stopposokat. Egy fiú volt az. „Mi történt?”, kérdezte. „Hadd szálljak be, és ígérem, hogy mindent elmesélek!”, feleltem. Még jó, hogy mindent elmeséltem, olyasmit is, ami meg sem történt... Az elbeszélésemben nemcsak egyszerű gyilkosok, de egyenesen egy baszk heavy-rock csapat szerepelt, csupa magas, erős, szép szemű, szakállas fickó; az egyik ráadásul a köztudomásúan baszk Miss España '83 bátyja volt. Természetesen nem csupán rockerek, hanem terroristák is voltak a fiúk. Nagyon élveztem a dolgot, akár csak Pasolini *Saló*jában a Bűn Papnői. Olyan szépen meséltem, hogy a végén még én magam is lázba jöttem, amint belegondoltam, milyen lehetett volna az éjszaka, ha mindez tényleg megtörténik, ÉN ugyanis – ha még nem vették volna észre – olyan nő vagyok, aki nem fél a GYÖNYÖR-től. Beszéd közben szórakozottan benyúltam a srác nadrágjába, és éreztem, hogy ő is ég a vágtyól, akár csak én. Úgyhogy – ha már ott voltunk a Casa de Campón, a szabad szerelem paradicsomában – ott helyben nekiálltunk dugni. Azt kérte, vigyázzak, nehogy nyomot hagyjak a bőrén. Nagyon érzéki fiú volt. Mindenfélét csináltunk, ami csak belefér. Utána, miközben öltözködtünk, a Fiú megvallotta,

hogy én vagyok az első nő, akinek kinyalta a punciját, és ettől meghatódtam. ÉN, akinél modernebb gondolkodású, tapasztaltabb nő aligha akad, és akit ráadásul nemigen hatnak meg a szavak (hacsak nem kíséri őket valami más is, mondjuk egy szép bizsu stb.), ezúttal bizony elérzékenyültem. Mert annak ellenére, hogy pornósztár vagyok, rémesen szentimentális a lelkem...

Amikor ott álltunk a kapuban, azt mondtam neki: „Két percet kapsz, hogy kiábrándíts magadból. Azt hiszem, kezdek beléd szeretni.” „Feleségem van és gyerekeim!” – mondta. „Ettől még nem ábrándulok ki belőled – mondtam. – Márpedig szeretnék kiábrándulni belőled, hogy nyugodtan alhassak éjszaka, és ne a farkad után sóvárogjak.” Újra megcsókoltam. Mire ő megint azt mondta, vigyázzak, nehogy valami nyomot hagyjak rajta. Továbbra is nagyon kellemesnek találtam... „Add meg a telefonszámod, hátha valamelyik nap rám jön a roham, és látni akarlak. Tessék, itt az enyém. A férfiak kilencéves korom óta folyamatosan ostromolnak. Te mit érzel irántam?” Mindezt egy szuszra hadartam el. „Nincs indiszkrét kérdés, csak indiszkrét válasz” – felelte. „Na jó. Békén hagylak. Le kellene fürödnöm.”

Majd elbúcsúztunk egymástól. Fürdés közben lepergettem magam előtt az éjszaka minden egyes mozzanatát, mintha LSD-t nyomtam volna magamba. Az összes részlet közül újra meg újra az járt az eszemben, amikor azt mondta: te vagy az első nő, akinek kinyaltam a punciját. Te vagy az első nő, akinek kinyaltam a punciját... Egyszerűen nem bírtam kivenni a fejemből. Vajon mit gondolhat rólam? Biztos azt, hogy könnyűvérű nő vagyok, pedig nagyon téved, mert

az én vérem aztán olyan sűrű, hogy csak na... Majd holnap felhívom, gondoltam, és ezt meg is mondom neki. Mint láthatjátok, teljesen be vagyok tőle zsongva. Már nem akarom meghódítani a világot, meg hasonlók. Csak rá gondolok. Ismétlem, teljesen be vagyok zsongva...

3. CSALÁDI VITA A DISZKÓ VÉCÉJÉBEN

Agyagfürdőt vettem. Amikor ugyanis néhány órával korábban megerőszakoltak a Casa de Campón, fülig sáros lettem. Ha van rá módok, hogy kipróbáljátok, ajánlom az agyagot a bőrötökre. Olyan, mintha egy maszkot húzna az ember az egész testére. Egy hozzám hasonló SZEXSZIMBÓLUM-nak nem elég a SZUGGESZTÍVTEKINTET. A TEST számít mindenekelőtt. Elég szívós vagyok, de most fáradtnak éreztem magam. Ha odaadom magam valakinek, általában nem vagyok szűkmarkú; az emlékeim azért ébren tartottak. A fürdő utáni zuhany pedig, mint tudjátok, nagyszerűen tonifikálja a bőrt. Úgyhogy fogtam magam, és elmentem a diszkóba.

Esett az eső. Az utcán ezt gondoltam: „Amikor megerőszakoltak, legalább nem esett.” Mindig megtalálom az okot az optimizmusra. És szexszimbólum létemre elég kiegyensúlyozott vagyok.

Szakadt az eső. Egy többgyermekes, férjébe szerelmes pszichológusnő biztos otthon maradt volna. Tőlem azonban mindig is távol állt a megfontoltság, hacsak egy rakás pénzt nem kerestem vele. Néhány nappal ezelőtt vettem egy videót, és még mindig nem próbáltam ki. Talán ha majd kitanulom, hogyan kell kezelni, és tele leszek videokazetával, ő lesz az én FÉRJECSKÉM; az a lény, aki kitölti majd